

Uit de pastorie – week 38

Wat achter ons ligt

Zondagmorgen ‘openden’ we het winterwerk. Het thema dat de HGJB aanreikte, was ‘Hou vol’. De gelijkenis van de onrechtvaardige rechter (Luk.18:1-8) gaf daar een heel bijzonder accent aan. Het ging om het aanhouden in het gebed. Om de moed niet te verliezen, ook blijft verhoring soms lang uit. Ik denk dat velen weleens met deze gelijkenis geworsteld hebben. Niet alleen omdat de Heere erin vergeleken wordt met zo’n hardvochtig mens die, om maar van het gezeur af te zijn en zijn imago niet te schaden, de weduwe haar recht geeft. Zo is God toch niet?! Maar ook omdat deze gelijkenis lijkt te beloven dat de Heere uiteindelijk al onze gebeden verhoort. Als je maar lang genoeg bidt. Opvallend was echter dat het in de gelijkenis om ‘recht doen’ gaat. De rechter wordt om recht gevraagd, de Heere doet recht aan Zijn uitverkorenen, staat er. Het gaat dus niet zomaar om ónze wensen en gedachten, de dingen waar wij recht op menen te hebben – het gaat om wat God Zelf beloofd en bevolen heeft. Het recht wijst erop hoe de Heere het hebben wil. Dat heeft alles te maken met Zijn Koninkrijk (Luk.17): daar wordt rechtgezet en recht gedaan, het is immers het rijk van de Messias. In Lukas 17 is de vraag gesteld wanneer dat Koninkrijk komt. Hoewel het in Christus gekomen is, moet het ook nog wereldwijd doorbreken en overwinnen. En dat laatste, dat duurt maar en dat duurt maar. Ook na tweeduizend jaar bidden ‘Uw Koninkrijk kome’ is het er nog niet, tenminste, niet in die definitieve gestalte. We hebben het weer gezien aan Libië en Marokko, aan alle narigheid en ongeloof om ons heen en bij onszelf. Voor spotters alle reden om te zeggen: dat wordt nooit meer wat. Met als gevolg dat velen zich richten op het leven hier en nu. De toekomst is onzeker, dus kun je maar beter leven in het heden. Maar de gemeente van Christus is als een weduwe. Hoewel ze de bruid van Christus is, gaat ze als een verdrukte weduwe door de wereld. Haar wordt onrecht aangedaan, ze leeft in het gemis. Tegen alles in vraagt ze de Rechter om recht, om Zich te houden aan Zijn beloften. In het gebed herinneren we de Heere dus niet aan wat wijzelf belangrijk en nodig vinden, maar aan wat Hij belangrijk en nodig vindt. Dat is dan weer zo typerend voor het geloof: het richt zich op wat de Heere beloofd heeft en op wat de Heere toekomt. We bidden immers niet dat óns koninkrijk kome (daar sterven we juist aan als we bidden), maar het Zijne. En het zál komen, zeker. Het Koninkrijk is immers al van Hem, evenals de kracht en de heerlijkheid. Als de Zoon des mensen komt, zal Hij dát geloof op aarde zoeken: het geloof dat aangehouden heeft en zich tegen alles in aan het Woord van God heeft vastgeklampt. Daarom is winterwerk Woordwerk.

In de avonddienst stonden we stil bij de tekst die de afgelopen maanden veel voor me betekend heeft, Filippensen 1:25,26. Ik schreef er vorige week al wat over. Het voelde als een soort herintrede na een soort herbevestiging. Nu zeg ik wel eens tegen jongere predikanten dat je intredeprek nooit je beste preek is. Dat komt o.a. omdat je zo zit te worstelen met de gedachte dat je intredeprek een soort visitekaartje moet zijn, of omdat je worstelt met de plek die je zelf als intredende dominee in zo’n preek moet innemen of niet. Dat gold eveneens voor deze preek. En toch was het zo goed, de gemeente luisterde zo intens, er werd diep uit het hart gezongen, we werden de gedragen door de belofte uit deze tekst dat de Heilige Geest zoveel goeds wil geven in de vordering van het geloof en de blijdschap daarvan. We kregen er allemaal weer hoop van, we kregen er zin in, ook als ambtsdragers, om de gemeente te leiden met het Woord van Christus waaraan zo’n rijke belofte verbonden is.

Op de achtergrond speelde voor ons als kerkenraad ook de dankbaarheid mee dat zich dit jaar een grote groep belijdeniscatechisanten aanmeldde. Nu zit het hem in het Koninkrijk nooit in de eerste plaats in de aantallen. Elke knie die voor Christus buigt, brengt vreugde in de hemel teweeg. Liever twee knieën oprecht dan 10 onoprecht. Aan de andere kant, als Lukas in Handelingen schrijft over de groei en de toename van het Woord, dan bedoelt hij daarmee toch ook een getalsmatige groei. We bidden met de woorden van Paulus dat ook deze groep mag vorderen in het geloof en de blijdschap daarvan, tot roem van Jezus Christus!

Wat voor ons ligt

Deze week zijn nagenoeg alle kerken en christelijke basisscholen in de gemeente Elburg bezig met de themaweek Kerk en School. We sluiten elk jaar aan bij het thema van de kinderboekenweek, en dat is dit jaar 'Bij mij thuis'. Op school vertellen kinderen hoe het er bij hen thuis aan toe gaat. Soms vertellen ze hoe fijn het thuis is, soms hoe streng vaders en moeders zijn, soms vertellen ze ook dingen níet... In de Bijbel krijgen we ook een eerlijke inkijk in het huiselijk leven van allerlei mensen. Niet mooier of lelijker dan het in werkelijkheid is. We staan dit jaar o.a. stil bij de verhalen van Ruth. Als Ruth gaat vertellen over 'bij mij thuis', wat komt er dan een verdriet op tafel! Dat een dagelijkse boterham niet vanzelfsprekend is. Of een lang en gelukkig huwelijk. Hoe je als weduwe de eindjes aan elkaar knoopt en ook nog voor een schoonmoeder wilt zorgen. Maar ook hoe de Heere in de eenvoudige dagelijkse dingen zorgt en leidt.

Deze week mag ik in een aantal groepen op de Borchstee het Bijbelverhaal vertellen. En zondagmorgen sluiten we de themaweek dus af in de kerk. Om meerdere redenen moeten we deze themaweek en de samenwerking tussen kerk en school koesteren. Allereerst omdat kerk en school iets delen van de gezamenlijke opdracht om kinderen in het Woord van God groot te brengen. Een spannende opgave is het, om daar eenheid in te hebben. Het is goed dat de contacten tussen kerken en scholen zo bestaat en ook dat het geïntensiveerd wordt. Daarnaast moeten we ons realiseren dat veel kinderen op christelijke scholen toch niet zo vertrouwd zijn met kerk en kerkdiensten. We bereiken ze als kerk ook niet zomaar. Behalve in zo'n themaweek. Dan is de kerk even zichtbaar in de school en vraagt een kleuter 'wat is een dominee?' en kun je daar mooi op ingaan. En kun je als het ware de kerkdeur ook voor hen nodigend openzetten: jij bent zondagmorgen ook welkom! Net als ieder ander.

Zondagavond hoop ik in het inmiddels vacante Noordhorn voor te gaan, terwijl ds. Bogerd uit Wouterswoude de omgekeerde route rijdt om in Elburg voor te gaan. We bidden elkaar gezegende diensten toe.

Ten slotte

Een hartelijke groet in de Heere aan u en jullie allen, mede namens mijn vrouw,

Uw A.J.M.